№20

Журнал Францисканського Ордену Світських

У ВІФЛЕЄМІ ВЕСЕЛА НОВИНА

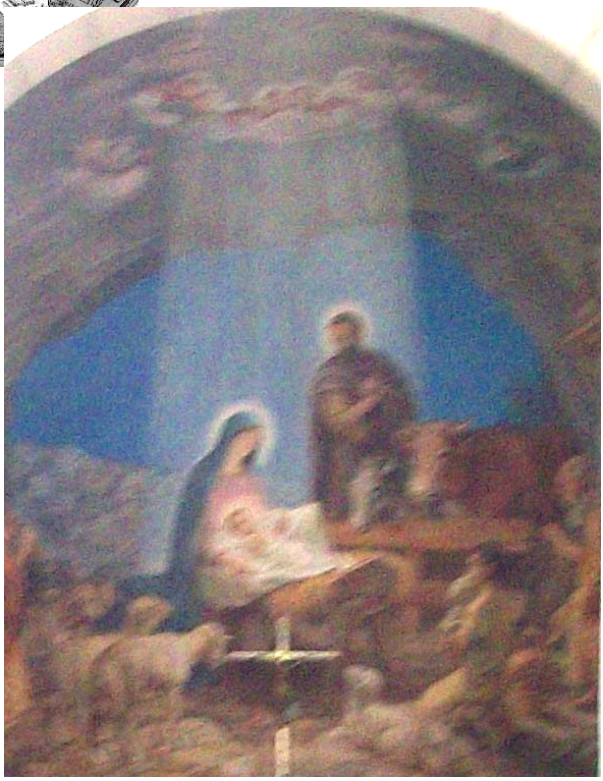

Житомир 2009

Журнал «МИР та ДОБРО» Францисканського Ордену Світських (ФОС), парафії св. Йоана з Дуклі при монастирі ОО. Францисканців (OFM) м. Житомира.

У НОМЕРІ:

Різдвяне привітання _____ *3*

Життя церкви
Засяяв нам святий день _____ *4*
Побажання Єпископа Києво-Житомирського _____ *6*

Літургійний рік
Пастирське Послання Конференції
Римо-Католицьких Єпископів України _____ *8*
Невинні Немовлята _____ *12*
Апостол навернення _____ *13*
Святий Стефан _____ *17*

Францисканська формація
Писання Франциска з Ассізі _____ *19*

Поезія _____ *28*

Святі францисканці
05 січня – бл. Петро Боніллі (1841-1935) _____ *31*

Редакція: о. Радослав (OFM), Людмила Данилко, Марія Окунєва, Людмила Павловська, Валентина Журавльова, Станіслав Ганський, Неля Ганська, Шатило Ніна.
Наша адреса: 10014 Житомир, вул. Київська, 4, монастир OFM Тел. 22 – 78 – 88, 37 – 54 – 64

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ!
СЛАВІМО ЙОГО !

"Слава у вишніх Богу і на землі мир, в людях благовоління!" (Лк 2, 14)

Дорогі наші духовні наставники, брати і сестри I та II Францисканських Орденів! Дорогі брати і сестри Францисканського Ордену Світських!

Щиро вітаємо Вас з цим світлим святом -

Дякуємо Пресвятій Діві Марії за Її "Так" Богові, дякуємо св. Йосипу за його віру і послух Богові, дякуємо Богові, що показав нам шлях до спасіння у постаті Маленького Дитятка.

Нехай Новонароджений Ісус завжди товаришує нам на життєвому шляху та збагачує францисканську досконаліть.

Приходьмо до Вівтаря, щоб Маленький Ісус, в момент освячення Пресвятих Дарів, наново народжувався в наших серцях, як колись у Вифлеємі.

Нехай жертовна любов Немовляти з'єднає нас в одну родину і покаже дорогу до спасіння і святості.

Радісних Різдвяних свят і щасливого Нового, 2009, Року!

Редакція журналу "Мир та Добро"

Життя Церкви

ЗАСЯЯВ НАМ СВЯТИЙ ДЕНЬ…

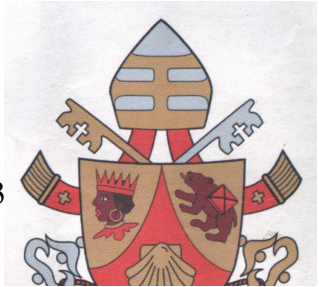

З Різдвяного послання Святішого Отця і благословення Urbi et orbi 25 грудня

Дорогі брати і сестри! "Засяяв нам святий день", день великої надії: нині

народився Спаситель людства! Народження дитини, зазвичай, несе світло надії тим, хто шанобливо очікує на неї. Коли у вифлеємській печері народився Ісус, "Lux magna" (Світло велике), то велика надія увійшла до сердець тих, хто чекав на Нього. Але велич не за мірками цього світу, бо ж спочатку його бачили лише обрані Богом Марія, Йосип і кілька пастухів, згодом - волхви-мудреці, старий Симон, пророчиця Анна. Проте, у таємничості й мовчанні тієї святої ночі для кожної людини засяяло яскраве і найсвятіше світло; у світ прийшла велика надія, що несе щастя: "І Слово стало плоттю,… і ми бачили славу Його" (Ін 1,14).

"…Бог є світло, і немає в Ньому ніякої темряви" (1 Ін 1,5). У Книзі Буття ми читаємо, що, коли створювався всесвіт, «земля ж була безвидна і порожня, і темрява була над безоднею, і Дух Божий носився над водою. І сказав Бог: нехай буде світло. І стало світло» (Бут 1,2-3). Творчим Словом Божим є Світло, джерело життя. Все сталося завдяки Логосу – творчому слову Божому, – і ніщо, що постало, не постало без Нього (пор. Ін 1,3). Тому то все творіння від початку є добрим і несе на собі відбиток Бога, іскру Його світла. Проте, коли Ісус народився від Діви Марії, саме Світло прийшло у світ: "Бог від Бога, Світло від Світла" – сповідаємо ми у Символі віри. Творець людини став людиною, щоб принести мир світові. Тому в ніч Різдва сонми ангелів співають: "Слава у вишніх Богу і на землі мир, в людях благовоління!" (Лк 2,14).

"Світло велике зійшло сьогодні на землю". Світло Христове несе мир. І лише "велике" світло, що з'явилося у Христі, може дарувати людям справжній мир: от чому кожне покоління покликане прийняти його – прийняти Бога, Який у Вифлеємі став одним з нас.

Різдво – це історична подія і таємниця любові, яка понад дві тисячі років промовляє до людей всіх епох і країн! Це – святий день, який засяяв "блиском істинного сяйва" Христа! Звичайно, аби пізнати його і прийняти, потрібна віра, потрібна щира довіра, подібна до довіри Марії, яка повірила у слово Господнє і першою споглядала, схилившись над яслами, Плід Свого лона; довіра праведного Йосипа, який мужньо зберігав віру, а не клопотався про збереження своєї репутації; упокорення пастухів – бідних і

безвісних пастушат, які, почувши звістку небесного посланця, притьмом прийшли до печери, де знайшли новонароджене Немовля, і, повні подиву, вклонилися Йому, прославляючи Бога (пор. Лк 2,15-20). Малі та вбогі духом залишаються головними дійовими особами Різдва, – як учора, так і донині; це незмінні головні дійові особи історії Бога, невтомні будівничі Його Царства справедливості, любові і миру.

Ісус народився у тиші вифлеємської ночі і Його прийняли дбайливі руки. А нині, у сьогоднішній день Різдва, коли лунає радісна звістка про Його спасенне народження, хто готовий відкрити своє серце цьому Немовляті? Чоловіки і жінки нашого часу! Христос приходить, щоб ми також могли побачити світло спасіння і здобути дар миру. Хай Світло Христове нарешті засяє і утішить тих, хто перебуває в темряві злиднів, несправедливості, війни; тих, хто все ще обмежений у законному прагненні до пристойного існування, до здоров'я, до освіти, до стабільної зайнятості, до більш повної участі у громадському і політичному житті. Діти, жінки і літні люди є найуразливішими членами суспільства, саме вони стають жертвами кривавих збройних конфліктів, тероризму і різного роду насильства, що завдають невимовних страждань цілим народам. Цього дня безтурботного спокою подумки я там, де лунають вибухи й постріли. Хай Немовля Ісус принесе утіху тим, хто зазнає випробувань! Хай кожна людина і цілі народи не бояться визнати Христа – справжнього Бога і справжню Людину. Хай це Різдво буде для всіх справжнім днем радості, надії і спокою!

"Прийдіть і прославляймо Господа". З Марією, Йосипом і пастухами, з волхвами і незліченним числом тих, хто впродовж століть приймали таємницю Різдва і вшановували новонароджене Немовля, також і ми, брати і сестри, зробімо все, аби в усіх усюдах засяяло світло цього дня. Аби воно увійшло до наших сердець, освітило й зігріло наші домівки, принесло спокій і надію до наших міст. У покірливій молитві до Немовляти Ісуса прагну, щоб завдяки Його світлу у вашому житті зникла пітьма, а дні наповнилися любов'ю і миром. Бажаю всім щасливого Різдва!

Holy See Press Office (Скорочений переклад "КВ")

Tags: Слово Папи

* * * * *

Побажання Єпископа Києво-Житомирського на Свято Різдва Христового 2008 року.

Улюблені брати і сестри, дорогі дієцезіяни!

Щороку Церква нагадує нам про народження Божого Сина Ісуса Христа і Його прихід до нас в людському тілі. Цю правду нагадує нам також святий Апостол Павло в Посланні до Тимофія, коли говорить: *Христос Ісус прийшов у світ спасти грішників* (І Тим 1,15).

Ці слова Апостола Народів в ювілейному Році святого Павла наповнюють наші серця великою радістю, що Христос народився для нас. Стався Еммануїлом - Богом з нами!

1. Ми збираємося біля ясел в наших храмах. Там ми бачимо Святу Божу Матір і святого Йосипа. Але наші голови ми схиляємо, прославляючи і адоруючи Слово, яке стало Тілом і оселилося між нами в образі Маленької Дитини. У Вифлеємській Дитині ми розпізнаємо Бога. Він завжди є з нами і буде аж до закінчення світу. Він присутній серед нас в своєму Слові, в якому нас повчає, і у святих таїнствах, якими укріплює нас благодаттю. Людям, які Його приймають, Він дає міць стати Божими дітьми.

2. Христос не народився тільки для одного народу. Він прийшов у світ, щоб закликати до святості всіх людей, щоб, таким чином, всі могли досягти спасіння. Бог прагне спасти і обдарувати любов'ю кожну людину. Однак Бог створив нас без нас, але спасти нас без нас не може. Тому ми повинні протягом усього нашого життя співпрацювати з Його благодаттю.

Різдво Христове нехай нам допоможе повернутися до дитячої любові і дитячої довіри Спасителеві, Який нам народився. Бог народився у вифлеємській стайні, але, передусім, прагне Він народитися в серці кожного з нас. Так стається тоді, коли ми приймаємо Його у святих таїнствах, а особливо в таїнстві примирення і Євхаристії, як джерел освячуючої благодаті.

Христос живе в кожному з нас через віру, надію і любов. Він живе в нашому розумі, коли шукаємо правду і коли виконуємо добрі та милосердні вчинки. Бог став людиною, щоб кожен з нас жив в Бозі і з Богом. Бог народився для кожного з нас, щоб нас обдарувати Своєю любов'ю, благодаттю і правдою.

В день Різдва Христового, коли із наших сердець пливуть слова побажань, я хочу Вам, дорогі брати і сестри, передати послання самого Бога, Який, стаючи в Ісусі Христі Милосердною Любов'ю, очікує від кожного з нас справжньої християнської постави любові. Бог є Любов'ю, і тому ми не можемо на цю Любов закриватися. Ми повинні відкритися на інших так, як зробив це Бог, але спочатку ми маємо відкритися на Боже Слово, бо лише тоді, коли дійде Воно до нас, Слово дійсно стане в нас Тілом.

На дні Різдвяних Свят, і вже незабаром на Новий Рік, я шлю вам, дорогі в Господі, своє пастирське благословення і сердечні побажання, щоб ми, як пише святий Іоан в своєму Першому посланні, любили Бога, бо Бог перший полюбив нас (пор. 1 Ін 4,19). Любов цю до Нього ми проявляємо у нашій покорі, як це зробила Пресвята Діва Марія і як показав сам Ісус Христос, стаючи слухняним у всьому аж до кінця (пор. Флп 2,8).

Ваш Єпископ в Житомирі,
III Неділя Адвенту „Gaudete", 14.12.2008.

Літургійний рік

Пастирське Послання Конференції Римо-Католицьких Єпископів України на Неділю Святого Сімейства – 28 XII 2008

Улюблені в Христі брати і сестри!

В цей особливий період, коли Свята Церква з радістю святкує таємницю Народження Ісуса Христа, стаємо біля вівтаря, щоб звершити Пресвяту Євхаристію. Збираємося як парафіяльна спільнота – родина Божих дітей. І тут між нами, близько Новонародженого Ісуса, у цю Неділю Святого Сімейства, в особливий спосіб присутні Пресвята Діва Марія – Богородиця і св. Йосиф – Опікун Спасителя та Її Пречистий Обручник.

Ісус Христос – правдивий Бог і правдива Людина – бажав прийти у світ в людській родині, щоб не лише з міццю підкреслити важливість подружжя, котре Творець установив на

початку, але піднести його до гідності таїнства і, таким чином, освятити кожну людську родину.

1. Так склалося, що у цьому році припадає 40-а річниця проголошення Святішим Отцем Павлом VI енцикліки „Humanae vitae". Повчання цього документу є особливо важливе для родин, бо воно основане на моральних засадах, встановлених Господом Богом, які стосуються подружньої пари у найбільш шляхетній, делікатній і святій сфері – передавання людського життя.

Це сам Творець, коли „створив Людину за образом Своїм…, чоловіка і жінку створив їх, …благословив їх… і сказав їм…: плодіться і розмножуйтеся, і наповнюйте землю, і володійте нею…" (Бут 1, 27-28). Господь Бог, створивши людей з любові, запросив їх, коли „ стануть [два] однією плоттю" (Бут 2, 24), до участі у тайні передавання дару життя.

Тому, власне, Іоан Павло II, пояснюючи енцикліку „Humanae vitae", підкреслює, що, з точки зору моральних засад цього документу, центральне значення має фрагмент: „Церква … навчає, що кожен подружній акт повинен бути відкритим на передачу життя" (HV, 11). „Це вчення … базується на встановленому Богом нерозривному зв'язку, якого людина немає права самовільно розривати." (HV, 12).

У „Humanae vitae" Святіший Отець Павло VI передусім пригадує і навчає, що Творець у Своєму задумі тільки подружнім парам дає право на любовне поєднання. А це тому, що тільки справжня, тобто вірна, виключна, жертовна і взаємна подружня любов може гарантувати відповідальність за нове людське життя. Тілесне і духовне поєднання подружжя є правочинним і дозволеним тільки у тому випадку, коли воно є виявленням вірної любові, яка відкрита на передавання життя. Хоча подружня вірність іноді є важкою, однак вона є джерелом глибокого, тривалого щастя (HV, 9).

2. Скільки подружніх пар може сьогодні сказати про себе, що вони є не тільки одним тілом, але мають одне серце і одну душу, що кожен їх подружній акт відкритий до передавання життя? Він може і повинен бути плідним також і тоді, коли не зароджує нового життя – в такому випадку він стає плідним духовно, зміцнюючи їх духовну єдність. Для подружжя жодний подружній акт не є нейтральним для їхнього зв'язку. Кожне зближення

зміцнює або послаблює подружній зв'язок, підтверджує або ставить під сумнів подружню любов. Розмежування подружнього акту та Божої істини є однією із головних причин життєвих трагедій окремих людей, криз родин, розлучень.

Правильно переживати своє подружнє поєднання здатні лише ті, котрі щиро і глибоко вірять, що це Сам Господь Бог, а не вони самі чи сліпий випадок, керує їхнім життям, що Він знає їхні потреби, і тому те, що їм дає, є добрим для їхнього земного життя і вічного спасіння; є добрим навіть тоді, коли цього не розуміють. Такі подружжя, завдяки вірі у Божу присутність в їхньому житті, вміють панувати над собою і жити глибоким духовним життям: уважно і з живою вірою прислухаються до Божого Слова і у Його світлі йдуть дорогою навернення, часто приступають до св. Причастя, поглиблюють свій зв'язок з Богом через щоденну, систематичну спільну молитву, особливо молитву на розарії. Тоді стають здатними розпізнати у вірі й виконати у своєму житті задум Бога, Котрий дає силу для його виконання (HV, 20). Подружня чесність вимагає, щоб чоловік і жінка здійснювали подружній акт тоді, коли обоє, принаймні, намагаються вчинити своє подружжя союзом, у якому воно стає одним серцем і однією душею. Потрібно, щоб під час подружнього акту вони, передусім, обдаровувались взаємно, а не використовували один одного егоїстично, виключно для заспокоєння пристрасті.

3. Відкидання Бога і Його заповідей, особливо у сфері передавання людського життя і його пошани, відбувається по-різному. Найжахливішим з них є аборт. Потрібно відкрито сказати, що тільки протягом останніх 30-ти років знищено на світі понад мільярд людських істот, у середньому біля 50-ти мільйонів у рік, шляхом застосування різноманітних вишуканих методів аборту. Власне, аборти, здійснені найчастіше з метою планування сім'ї і покращення демографічної ситуації народу, усунення людей-інвалідів чи розвитку нової євгеніки, є ганьбою і найбільшою провиною, що обтяжує сумління окремих осіб, народів і цілого людства другої половини минулого століття. На жаль, значний відсоток вбитих становлять діти, зачаті на нашій землі, у наших, також християнських, родинах. Вони були вбиті руками наших лікарів, найчастіше на прохання або за тихим дозволом їхніх матерів і батьків. „І якщо, – каже Мати Тереза з

Калькути, – самі батьки вирішують вбити свою зачату і через те найбільш беззахисну дитину, то що може зашкодити нам повбивати один одного?". А Святіший Отець Іоан Павло II навчав, що „народ, який вбиває своїх власних дітей, є народом без майбутнього".

Подружжя використовують також усякого роду протизаплідні засоби під час здійснення подружнього акту, не зважаючи на його наслідки. Головною метою співжиття стає тоді заспокоєння пристрасті, а друга особа трактується вже не як цінність сама по собі, але як засіб для задоволення своєї пожадливості, а пізніше стає просто знаряддям, яке після використання можна викинути, як непотрібну річ. Той, хто здатен на безвідповідальні сексуальні дії у подружжі, швидко стає жертвою спокуси подружньої невірності (HV, 17). Святіший Отець Павло VI у своїй енцикліці каже: „Слід висловити тривогу через те, що чоловіки, котрі призвичаїлися до протизаплідних практик, можуть втратити пошану до жінки і, легковажачи її тілесним благом і психічною рівновагою, сприймати її як звичайне знаряддя задоволення своєї пожадливості, а не як супутницю, яку слід поважати і любити" (HV, 17).

4. Потрібно з сумом зазначити, що Божа правда про подружнє життя, вказана у енцикліці „Humanae vitae", більшістю людей не прийнята. Сучасний світ досвідчує гіркі наслідки. Пророчими виявилися слова Святішого Отця Павла VI, котрий застерігав, що відкидання Церковного вчення „відкриває широкий і легкий шлях до подружньої невірності і до загального послаблення моральності" (HV,17). Сьогоднішня криза подружжя і послаблення моральності підтверджує, наскільки пророчим було застереження Святішого Отця.

5. На закінчення Енцикліки Святіший Отець Павло VI в особливий спосіб звернувся до єпископів як наступників апостолів, закликаючи, щоб захист гідності та святості подружжя вважали за найбільше та найвідповідальніше завдання сучасності (HV, 30). Сьогодні ми бачимо, що від прийняття цього обов'язку залежить не лише розвиток християнської родини, але навіть її подальше існування.

Добре собі усвідомлюємо, що не зуміємо виконати це завдання без допомоги священиків, богопосвячених осіб, а також

тих світських братів і сестер, котрі щоденно пояснюють Божу науку молоді, нареченим, подружжям та батькам. Тому звертаємося до вас, брати і сестри у Христовім покликанні, щоб ви у дусі вірності Господу Богу і Церкві переказували їм цілу правду стосовно цих делікатних справ і були чуйними та відповідальними духовними керівниками їхнього сумління.

Наостанок звертаємося до вас, дорогі подружжя, а також до вас, котрі готуєтеся до подружнього життя! Оскільки найважливіші подружні і батьківські справи будете вирішувати у ваших сумліннях, пам'ятайте, що Господь і Його закон мають бути їх остаточною нормою. Нехай через ваше сумління промовляє Христос, а не світ, що пропагує сьогодні усяким доступним способом лукаву ідеологію пошуку приємності і заспокоєння пристрасті, що не визволяє, а лише поневолює людину та чинить її здатною на найбільший злочин.

Вдивляючись у Святе Сімейство – Ісуса, Марію та Йосифа, на труд і радість вашого подружнього та сімейного життя, а особливо на відкритість у вірі та довірі Господу Богу у прийнятті дару життя – кожної дитини, з цілого серця благословляємо в ім'я Отця і Сина і Святого Духа!

З пастирським благословенням від імені Конференції Римсько-Католицьких Єпископів України - Архієпископ Мечислав Мокрицький, Голова Конференції Римсько-Католицьких Єпископів України

Невинні Немовлята

"Із уст дітей і немовлят вчинив єси хвалу перед ворогами Твоїми,, щоб знищити ворога і месника." (Пс 8, 3)

28 грудня згадуємо святих Немовлят Мучеників, які невинно були вбиті за наказом царя Ірода. Віддання почестей св. Немовлятам розпочинається з II століття. Вже св. Іреней (+ 202) і св. Ципріан (+ 258) згадували про них. На їх честь збудовані святині. Також в іконографії, в різьбі ми можемо споглядати пам'ятки цієї події. В Падуї, в базиліці св. Юстина, а також в катедрі в Пармі маємо їх реліквії. Вони є здобутком давнини, культу Немовлят. Папа св. Пій V підніс

це свято до рангу ІІ класу з октавою. Свято Немовлят існує в костелах Греції, Сирії і в Єрусалимі.

Людський розум ще може зрозуміти святих мучеників, які свідомо жертвували собою заради ідеї, за віру. Але як зрозуміти заради примхи владної структури вбивство зовсім маленької людини, яка ще не усвідомлює, що має робити у цьому невідомому їй світі, яка не може захистити себе.

Цю подію нам описує апостол Матфей у 2 главі святого благовістування. На момент народження Ісуса в Юдеї царював Ірод, який дізнався від волхвів зі Сходу, що зійшла Зірка Месії, і що Він має народитися в його країні. Тоді цар зібрав первосвящеників та книжників, які підтвердили: "У Вифлеємі юдейському, бо так написано пророком: і ти, Вифлеєме, земле Іудина, нічим не менший від інших володінь Іудиних; бо з тебе вийде Вождь, Який упасе народ Мій, Ізраїля." Цар Ірод попросив волхвів після поклону повернутися до нього та сповістити місце народження Дитини. Але Бог оберігає своє Дитятко і висилає Ангела, який направляє волхвів іншою дорогою додому. Розлючений Ірод, не знаючи дати народження та місця проживання Святого Сімейства, боячись, що не будуть поклонятися йому, а буде інший цар, видає наказ про смерть всіх народжених хлопчиків віком до двох років у Вифлеємі. "…ангел Господній уві сні з'явився Йосифові, говорячи: устань, візьми Немовля і Матір Його та біжи в Єгипет і будь там, доки не скажу тобі, бо хоче Ірод шукати Немовля, щоб погубити Його."

Заздрісний Ірод був впевнений, що цим вчинком досягне своєї мети – усунення Месії – бо метою вбивства були не діти, а Ісус Христос. Не вбачаючи у своєму вчинкові гріха, бо прославився як тиран, Ірод заспокоївся вдовольняючи свою гординю тим, що він єдиний юдейський цар. "Тоді збулося сказане через пророка Єремію, який говорить: голос в Рамі чути, плач і ридання та голосіння велике; Рахиль плаче за дітьми своїми і не хоче втішитися, бо нема їх."

Святі Немовлята є первістками справи спасіння, започаткованої приходом Христа на землю. Віддаючи життя за Ісуса, вони отримали хрещення кров'ю і заслужили в Бога подвійний вінець: непорочності та мучеництва.

Молитва

Боже, сьогодні Святі Немовлята, мученики, звістили Твою славу не словами, а смертю; вчини, щоб ми всім своїм життям сповідували віру в Тебе, яку проголошуємо устами. Через Господа нашого Ісуса Христа, Сина Твого, Котрий з Тобою живе і царює в єдності Святого Духа, Бог, на вікі вічні. Амінь. *Підготувала с. Людмила Данилко*

<u>Апостол навернення</u>

,,Господь же сказав йому: ,,Іди, бо він є Мій обраний сосуд, щоб пронести ім'я Моє перед народами, і царями, і синами Ізраїлевими." (Діян 9, 15)

Часто чуємо про навернення Апостола Павла, яке відбулося з ним під Дамаском, але, напевно, сам святий сказав би, що під брамами міста найперше, що відбулось, то це справжня фізична зустріч з Ісусом Христом, зодягненим у славу воскресіння, у прославленому людському тілі; зі Спасителем таким, яким зустріла Його Магдалина, учні на дорозі до Емаусу – переміненого славою перемоги Воскресіння*: ,,Коли ж він ішов і наближався до Дамаска, враз осяяло його світло з неба. Він упав на землю і почув голос, який говорив йому:" Савле, Савле! Чому ти гониш Мене?" Він сказав: ,,Хто Ти, Господи?" Господь же каже: ,,Я – Ісус, Якого ти гониш. ..." (Діян 9, 3-5)*. Присутність Христа була реальністю; Савл сприймав Його усіма своїми відчуттями: зором, слухом і свідомістю. Можна хіба що уявити, що відчував приголомшений Савл. Від того моменту він безперервно перебував у стані зустрічі з живим Спасителем і розміркування над суттю Його слів. Осяяний правдою Воскресіння Господа, відчував Його присутність.

У Дамаску, визнавши віру в Ісуса як Господа і Спасителя, він був охрещений Ананієм: *,,Анания пішов і увійшов у дім і, поклавши на нього руки, сказав: ,,Брате Савле, Господь Ісус, Який з'явився тобі на дорозі, якою ти йшов, послав мене, щоб ти прозрів і сповнився Святого Духа". І вмить немовби луска відпала з очей його, і враз він прозрів; і , вставши, охрестився..." (Діян 9, 17-18).* У цьому ж місті Павло взяв участь у першому в своєму

житті вдячному ламанні хліба, відчувши реальність присутності Ісуса в собі, поряд, в кожному з присутніх, розуміючи, що всі вони являють собою Його Тіло, Його Кров, Кров Пасхального Агнця, що обмиває нас з наших гріхів: *„Чаша благословення , яку ми благословляємо, чи не є приєднання Крови Христової? Хліб, який ми переломлюємо, чи не є приєднання Тіла Христового? Один хліб, і нас багато – одне тіло; бо всі причащаємось від одного хліба.” (1 Кор 10,16-17).* Тут, у Дамаску, зустрічі зі свідками життя Ісуса давали Павлові знання про життя і діяння Христа.

Кожної суботи він ходив до іншої синагоги, щоб ділитися своїми роздумами*: „...І Савл кілька днів пробув з учениками в Дамаску. І відразу став проповідувати в синагогах про Ісуса, що Він є Син Божий” (Діян 9, 19-20).* Переконував: не чекайте Месії, Він вже прийшов - і Ним є Ісус з Назарету, Котрого ви розп’яли, але Бог Його воскресив з мертвих: *„А Савл усе більше і більше зміцнювався і бунтував юдеїв, які жили в Дамаску, доводячи, що Той є Христос” (Діян 9, 22).*

Християнами ми є тоді, коли зустрінемось з Христом

Святий Павло відчув реальну присутність Христа, тому до останнього подиху не переставав проголошувати правду про те, що людство створене для безсмертя, дякуючи Спасителю, стає на дорогу до вічного життя з Богом. І сенсом життя святого стало несіння людям Христа.

Засліплення блиском Воскреслого під Дамаском є зовнішнім виразом внутрішньої сліпоти серця на правду воскресіння, на світло, котрим є Христос. Перші християни хрещення називали „ілюмінацією” - освітленням, тому, що це таїнство обдаровує світлом, дозволяє прозріти. Те, на що тут вказано у богословському значенні, у Павла відбулося фізично. Зцілений від своєї внутрішньої сліпоти він прозрів. Отже, Павла перемінили не інтелектуальні роздуми, а момент реальної зустрічі з Воскреслим, реальність якої була настільки сильною, що ґрунтовно змінила його життя. Сам Павло у своїх Листах не говорить про подробиці цієї події тому, що свідків достатньо, та все ж таки часто згадує, а це означає, що він також став свідком воскресіння Ісуса, від Якого безпосередньо отримав одкровення і одночасно місію апостола.

Павло також складає історичне свідоцтво про подію під Дамаском, підкреслюючи правдивість цієї зустрічі. Одночасно дає зрозуміти, що саме це є підставою його апостольства і нового життя: *„Коли ж Бог, Який обрав мене від утроби матері моєї і покликав благодаттю Своєю, благоволив відкрити в мені Сина Свого, щоб я благовістив Його язичникам...” (Гал 1, 15-16*). Апостол рішуче підкреслює, що він - правдивий свідок Воскресіння - має власну місію, отриману безпосередньо від Воскреслого. Одночасно Павло усвідомлює, що має увійти до общини Церкви, охреститись і жити у згоді з Апостолами, що справжнім апостолом може стати тільки у єдності з усіма: *„За даною мені благодаттю, кожному з вас кажу: ...як в одному тілі маємо багато членів, але не всі члени виконують однакові дії, так багато нас становимо одне тіло у Христі, а окремо один одному є члени” (Рим 12,3-5).*

Треба зауважити, що Діяння святих апостолів і послання св. Павла відповідають одні другим в наступних важливих моментах: Воскреслий говорив з Павлом, призвав його до апостольства, зробив з нього справжнього апостола - свідка воскресіння, довіряючи йому особливе завдання проголошення Євангелія язичникам, греко-римському світу. Але, як бачимо з цих фрагментів, Павло не подає цей момент як факт навернення. Чому? Тому, що цей поворот у його житті та переміна всього його єства не були результатом психологічного процесу, самовдосконалення чи інтелектуальної еволюції і моральності, але переміна прийшла ззовні; була плодом не його думок, а зустрічі з Ісусом Христом. З цієї точки зору стає зрозумілим, що це не було звичайне навернення, тобто дозрівання особистого „я”, але було смертю і воскресінням його самого: померло одне єство, а інше народилося з Воскреслим Христом.

Немає жодного іншого способу тлумачення цього оновлення Павла. Психологічний аналіз також не в змозі пояснити і розв’язати цієї проблеми. Саме зустріч з Христом становить ключ до розуміння того, що сталось: смерть і воскресіння! відновлення через Того, Котрий явився і промовив до Апостола.

Саме у такому глибокому значенні можемо і повинні говорити про навернення. Ця зустріч є реальною відновою, вона повністю змінила його внутрішню позицію: тепер те, що було для нього

головним і ґрунтовним, стало „сміттям” і вже не є втратою, зараховується тепер тільки життя у Христі*: „Але те, що для мене було перевагою, заради Христа я вважав за ніщо. Та і все я вважаю за ніщо заради переваги пізнання Христа Ісуса, Господа мого: для Нього я від усього відмовився і все вважаю за сміття, щоб придбати Христа і знайтись у Ньому...” (Флп 3,* 7-9). Це розширило його серце, відкрило його для всіх. Одночасно Павло не втратив того, що було справжнім і добрим у його житті; він зрозумів наново мудрість правди і глибину права та пророків, наново увійшов у їх спадок. Разом з тим його розум відкрився на мудрість язичників; відкрившись на Христа усім серцем, став спроможним до широкого діалогу з усіма, став здатним бути усім для всіх.

Для нас самих це має означати, що християнство не є новою філософією чи новою моральністю; вагомим результатом цих роздумів є висновок про те, що християнами ми є тільки тоді, коли зустрінемось з Христом. Без сумніву, Спаситель не об’явиться нам таким способом, як Павлу, котрий став апостолом всіх народів. Але ми також можемо зустріти Його під час читання Святого Письма, у молитві, літургійному житті Церкви. Можемо доторкнутись до Ісусового Серця і почути , як Він торкається нашого.

Тільки в цих особистих відносинах з Христом, в цій зустрічі з Воскреслим стаємо дійсно християнами, тоді наш розум відкривається на цілісність мудрості Христа і на все багатство правди.

Просімо Господа, щоб освітив нас, обдарував нас зустріччю зі Своєю Присутністю і дав нам таким чином живу віру, відкрите серце, велику любов до всіх, здатну відновити світ.

Бенедикт XVI – папа. Генеральна аудієнція, 03 вересня 2008 р. КАІ Ватикан

Святий Стефан

“Єрусалиме, Єрусалиме, що вбиваєш пророків і камінням побиваєш посланих до тебе!...” (Мф 23, 37)

З шат білих - у шати червоні. У цей день, 26 грудня, Церква дає нам свідоцтво того, що людина є здатною до

любові у найвищому її прояві. Маючи перед очима таке свідоцтво, розумієш, що є сенс бути християнином, і розумієш в чому черпати сили, щоб реалізуватись як учень Христа.

36-й рік після Різдва Христового, приблизно 3 роки після смерті і воскресіння Христа. Вражає такий факт з історії перших християнських общин як благодійна праця. У ранній християнській Церкві ніхто не зазнавав голоду або нестатку. Наприклад, для Єрусалимської общини було призначено для служіння бідним і вдовам сім чоловік, що говорить про те, наскільки великою була община. Стефан, напевно, відрізнявся від інших, якщо святий Лука його ім'я називає першим, вирізняючи його серед семи інших дияконів: „*...і обрали Стефана, мужа, сповненого віри і Духа Святого...*" *(Діян 6,5б)*. Перший мученик Церкви – святий диякон Стефан, навернений з еллінів. Всі відомості про нього черпаємо з Діянь святих апостолів. Невідомо, де він народився, невідоме його життя аж до часу, коли був покликаний Апостолами до служіння бідним. Його християнство не закінчилось тільки цією послугою.

У ньому виповнилася обітниця Христа: *„Віруючих супроводжуватимуть такі знамення: іменем Моїм виганятимуть бісів; говоритимуть новими мовами, братимуть змій; і якщо смертоносне щось вип'ють, не пошкодить їм; покладуть руки на недужих, і вони будуть здорові" (Мк 16, 17-18)*. Про що і свідчить св. Лука: *„...Стефан, сповнений віри і сили, творив великі чудеса і знамення в народі" (Діян 6, 8)*.

Стефан також був гарячим проповідником*: „...сперечалися зі Стефаном; та не могли протистояти мудрості і Духові, Яким він говорив" (Діян 6, 9-10)*. Святий мав мужність кинути у вічі євреям правду: *„Жорстокосердні! Люди з необрізаним серцем та вухами, ви завжди противитеся Духові Святому..." (Діян 7, 51)*. За те, власне, і був каменований тими, хто не хотів почути і прийняти правди про Спасителя*: „І побили камінням Стефана, який молився і говорив: «Господи Ісусе, прийми дух мій" (Діян 7,59)*. Святий став прикладом пробачення: зносячи біль каменування, він знайшов сили на молитву за своїх катів, ставши і в цьому послідовником Христа*: „І ставши на коліна, викликнув гучним голосом: „Господи, не вважай їм це за гріх!" І, сказавши це, упокоївся" (Діян 7, 60)*.

Знамення любові, розпочате у Вифлеємському гроті, отримало відповідь у знаменні цієї мученицької смерті. І саме це має на увазі Церква, коли одразу при Божому Народженні ставить св. Стефана, першого мученика, щоб християнин біля різдвяного вертепу пам'ятав, що жертва з боку Бога викликає також необхідність жертви з боку людини для Бога. Святий Стефан є взірцем християнина, він воїн Христа, який показав своїм життям і смертю, що обов'язком послідовників Христа є визнання Христа. Із впевненістю можна стверджувати, що культ св. Стефана існував вже у IV ст. Маємо свідчення, що віднайдений гріб святого був розпізнаний, а це означає, що він відрізнявся від інших і мав напис; про знайдення гробу писав священик Луціан.

Реліквії святого були перенесені до Константинополя, а в VI ст. - до Риму, до базиліки св. Вавжинця за мурами. У літургійному році святий Стефан згадується двічі: 3 серпня – віднайдення його реліквій та 26 грудня – його каменування. Святий носить почесний титул – protomartyr – титул першого християнського мученика і віддзеркалює характер християнської Церкви, а також являється знаком і символом відношення до всіх мучеників у Церкві.

Пер. з кн.: Zaleski W., SDB. Rok Kościelny. – Warszawa, 1989.

Францисканська формація

Францисканська духовність.

Писання Франциска з Ассізі

Послання правителям народів.

"Всім міським владам і консулам, магістрам і правителям в усіх кінцях світу, і всім іншим, до кого дійде це послання, брат Франциск, малий і негідний слуга ваш у Господі Бозі, всім вам бажає миру і спасіння.

Дивіться і розумійте, як наближається день смертний. Тому молю вас з усією пошаною, наскільки можу, не забувайте Господа, занурившись, як доведеться вам, в турботи і піклування світу цього; і не

ухиляйтеся від заповідей Його, бо всі, хто забуває Господа і віддаляється від заповідей Його - прокляті, і Він не згадає їх.

І коли прийде день смерті, все, що вони вважали своїм, відніметься у них. І чим мудріші і могутніші були вони у цьому світі, тим гірші муки прийдеться терпіти їм в пеклі.

Тому з усією твердістю я раджу вам, господарям моїм, щоб, відклавши всіляке піклування і турботи, ви прийняли з вдячністю Пресвяте Тіло і Кров Господа нашого Ісуса Христа на святу згадку про Нього.

І ще ставиться в обов'язок вам віддавати Господу таку честь посеред довірених вам народів, щоб кожного вечора, через вісників, чи як-небудь ще, усьому народові подавався знак хвалити і славити Господа Бога Вседержителя.

І якщо ви не виконаєте цього, то знайте, що доведеться вам дати за це відповідь Богу перед Господом вашим Ісусом Христом в день судний.

Тих, хто збережуть при собі це послання і виконають його, хай знають, що благословить їх Господь Бог."

Що нам говорить Генеральна Конституція ФОС в розділі 2, статті 17 "Активна присутність у Церкві та у світі" та у 6 розділі Уставу

1. Закликані до співпраці у зведенні Церкви як Таїнства Спасіння для всіх людей, стаючи через хрещення та складання Обітниць "свідками та знаряддям її місії", нехай францисканці-світські проголошують Христа життям та словом. Їх першим апостольством є особисте свідчення оточенню, в якому вони живуть, та служіння у зведенні Царства Божого в земних реаліях.

2. В общинах організовується підготовка братів для проголошення Євангельської Звістки, враховуючи сучасні загальносвітові умови та для співпраці й вивчення Катехізису в церковних громадах.

3. Ті, що покликані до місії катехизації: керівники церковних общин, інших служб, не виключаючи священиків, - розвивають у собі любов до Слова Божого за прикладом святого Франциска, його довіру до тих, хто Його проголошує, та великий запал, з яким він отримав від папи місію проповідування покути.

4. Освячення, до якого Церква веде через Літургію, молитву, діла покути та милосердя, нехай практикується братами, насамперед, у власних родинах, потім в общині і, нарешті, через активне існування у місцевій Церкві та у суспільстві.

Стаття 18 "За справедливе і братерське суспільство"

1. Францисканці–світські покликані внести свій особистий вклад, підказаний їм постаттю та посланням Франциска з Ассізі до цивілізації, де гідність людини та любов повинні стати справжньою реалією. (Устав, 13).

2. Вони повинні поглиблювати справжні основи всесвітнього братерства та повсюди відтворювати дух приязні та атмосферу братерства. Нехай зобов'язуються непохитно боротися проти всіляких форм експлуатації, дискримінації, осуду та будь-якого байдужого відношення до ближніх.

3. Нехай співпрацюють з рухами, що сприяють братерству між народами, нехай долучаються до створення умов гідного життя для всіх та до діяльності в ім'я свободи.

Як бачимо, Генеральна Конституція і Устав ФОС пропонують світським францисканцям бути активними в Церкві і в світі, не ізолюватися від нього, а своїми діями прагнути змінити його на краще.

Святіший Отець Бенедикт XVI після молитви "Ангел Господній " у Ватикані 9 листопада 2008 року закликав усунути будь-які форми дискримінації та антисемітизму. З цієї нагоди згадав 70-річчя "Кришталевої ночі", коли "розбушувалася в Німеччині нацистська ненависть до євреїв" і було "принижено, зацьковано й замордовано невинних людей", підпалено й сплюндровано понад 1200 синагог і понад 7 тисяч магазинів, власниками яких були євреї.

Представники двох релігійних общин (німецьких католиків і лютеран) підкреслили, що стосовно цього злочину панувало "вражаюче мовчання". І хоча всередині християнських общин були й такі люди, які ставали над ненавистю і давали притулок переслідуваним, то загалом більшість християн була "пасивна і безвольна".

Святий Франциск закликає не тільки правителів цього світу, а і нас - світських францисканців, до виконання Божих заповідей, де

нема місця таким ганебним явищам, як відсутність любові і приниження, або знущання над іншими.

То ж поміркуймо, чи не знущаємося і ми часом один над одним, коли прагнемо образити і звинуватити в тому, чого насправді не було, навіть у францисканській общині, покликанням якої є братерська любов. Чи не зраджуємо ми нашого улюбленого святого отця Франциска своїми діями, а потім нам не вистачає сміливості попросити за це вибачення? Перемагає наша гординя, наше "я".

Тоді згадаймо, з чого починав святий Франциск – зі свого особистого навернення, і "я" ніколи його не турбувало, бо він завжди вів з ним боротьбу – сувору і непримириму.

І чи не схожі ми на тих "пасивних і безвольних християн", які "вражаюче мовчали", спостерігаючи як принижували і обговорювали когось з наших братів і сестер. Кожен, мабуть, думав – це ж не про мене, зроблю вигляд, що нічого не чую і не бачу. Але ж це стосується кожного і може зранити надовго. Будьмо справжніми францисканцями, які живуть в любові до Бога і до людей, особливо до своїх сестер і братів. Бо як можна любити весь світ, якщо не любимо того, хто поруч нас і є нашим духовним братом чи сестрою.

В своїх "Писаннях" св. Франциск ставив завдання окреслити – для себе і своїх послідовників, братів і сестер – той спосіб життя, який він зачерпнув з Євангелія. "Писання" концентрують нашу увагу, бо є документами незвичайного, надприродного досвіду – і особистого, і общинного, який вони доносять до нас. Слово Франциска, як і його життя, продиктоване з "чистою і святою простотою" і потребує уважного вслухання, тому що прагне стати життям. Написані кожного разу з якоїсь конкретної нагоди, окремим особам чи до груп людей, вони натхненні ревністю Франциска про їхні душі або батьківським піклуванням про своїх братів і друзів. Одночасно в них відчувається глибина його християнського досвіду, як в містичному вимірі, так і в діяльній участі в сучасній йому місії і пастирських програмах Церкви.

Розпочинаємо друкувати "Настанови" св. Франциска.

І. ТЕЛО ХРИСТОВО

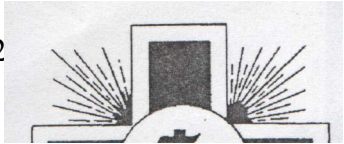

Господь наш Иисус сказал ученикам Своим: *"Я есмь путь, истина и жизнь; никто не приходит к Отцу, как только через Меня.* Если бы вы знали *Меня*, то знали бы *и Отца Моего; и отныне знаете Его и видели Его"*. Филипп сказал Ему: *"Господи! покажи нам Отца, и довольно для нас"*. Иисус сказал ему: *"Столько времени Я с вами и ты не знаешь Меня? Филипп, видевший Меня видел Отца Моего"*.

Отец обитает *в свете неприступном, и Дух есть Бог, и Бога не видел никто никогда.* Не иначе как в Духе возможно видеть Его, *ибо Он Дух, подающий жизнь; плоть же не пользует нимало.* Но и Сына, в том, в чем Он равночестен Отцу, невозможно увидеть иным образом, чем как Отца, и иным образом, чем как Духа Святого.

Потому все, кто видели Господа Иисуса в Его человечестве, но не увидели и не уверовали в Духе и Божестве, что Он истинный Сын Божий, прокляты. Так и ныне: все те, кто видят Святые Тайны, освящаемые словами Господа на алтаре, в руках иерея, под образом Хлеба и Вина и не видят, не веруют в духе и божестве, что сие есть воистину Пресвятое Тело и Кровь Господа нашего Иисуса Христа, — они тоже прокляты, ибо Сам Всевышний свидетельствует об этом, когда говорит: *"Сие есть Тело Мое и сия есть Кровь Моя нового завета [изливаемая за многих]",* и еще: *"Ядущий Мою Плоть и пиющий Мою Кровь имеет жизнь вечную».*

Посему-то Дух Господень, обитающий в верных Своих, и принимает Пресвятое Тело и Кровь Господа. Все же иные, не причастные сему Духу и мнящие, будто принимают Пресвятое Тело и Кровь Христову, *едят и пьют осуждение себе.* Потому: "Сыны мужей! Доколе будете жестокосердны?" Почему не познаете истины и не уверуете в *Сына Божьего?*

Вот, на всякий день Он умаляет Себя, как некогда *с царского престола* снизошел в утробу Девы; каждый день Он Сам приходит к нам в смирении каждый день из лона Отчего нисходит Он на алтарь, в руки иерея. И как святым апостолам Он явил Себя в истинной плоти, так ныне Он являет Себя нам в освященном Хлебе. И как те, плотскими глазами своими видели только плоть Его, но, созерцая духовными очами, веровали, что с ними Сам

Господь Бог, так и мы, видя телесными глазами Хлеб и Вино, должны видеть и твердо веровать, что сие есть Пресвятое Тело Его и Кровь, живая и истинная.

И, таким образом, Господь вечно пребывает с верными Своими, как Сам сказал: *"Се, Я с вами до скончания века"*.

II. ЗЛО СВОЕВОЛИЯ

Господь сказал Адаму: *"От всякого дерева в раю ты будешь есть, а от дерева познания добра и зла, не ешь от него"*. Итак, мог Адам есть плоды от всякого дерева в Раю; и пока не нарушил послушания, он не согрешил.

Воистину, тот ест от дерева познания добра, кто присваивает себе собственную волю и превозносится тем добром, какое Господь говорит и совершает через него; и так, по дьявольскому наущению и преступлению заповеди, это становится для него плодом познания зла. Потому необходимо, чтобы он понес за это наказание.

III. СОВЕРШЕННОЕ ПОСЛУШАНИЕ

Господь сказал в Евангелии: *"Кто не отрешится от всего, что имеет, не может быть Моим учеником"*и: *"Кто хочет душу свою сберечь, потеряет ее"*.

Тот отрешается от всего, что имеет, и теряет тело свое, кто предает себя всецело в послушание, в руки старшего над ним. И когда обо всем, что бы он ни делал или не говорил, он знает, что это не противно воле старшего, даже при том, что делает он доброе дело, — это и есть истинное послушание.

И если порой подчиненный увидит некие вещи лучше и полезнее для души своей, чем то, что велит ему старший, пусть он добровольно принесет их в жертву Богу и постарается исполнить то, что наказывает старший. Воистину, это послушание любви, ибо оно угождает Богу и ближнему.

Если же старший потребует от него чего-то противного совести, тот, хотя и не подчиняясь, пускай все же не оставляет его. И если за это придется ему потерпеть гонения со стороны иных, пусть он их любит еще больше, ради любви Божьей. Воистину, тот, кто лучше будет терпеть гонения, но не захочет

разлучиться с братьями своими, тот исполнит совершенное послушание, ибо *душу свою* полагает за братьев своих.

Однако, немало таких монахов, которые, под предлогом, будто видят нечто лучшее, нежели то, что им велят старшие, озираются назад и *возвращаются на блевотину* своеволия. Они — человекоубийцы и причина погибели многих душ, подающие им лукавый пример.

IV. ПУСТЬ НИКТО НЕ ПРИСВАИВАЕТ СЕБЕ ВЕРХОВЕНСТВА

Господь говорит: *"Я не пришел, чтобы Мне служили, но чтобы послужить"*. Те, кого поставили над другими, должны не иначе хвалиться служением старшинства, чем если бы их послали умыть ноги братьям. И насколько больше они смутятся, если их лишат этого назначения, чем если бы их лишили задания умывать ноги, настолько больше собирают они себе *краденого сокровища* на погибель своей души.

V. ПУСТЬ НИКТО НЕ ПРЕВОЗНОСИТСЯ, НО КАЖДЫЙ ХВАЛИТСЯ КРЕСТОМ ГОСПОДНИМ

Подумай, человек, на какую высоту поместил тебя Господь Бог, ибо Он сотворил тебя и создал как *образ* возлюбленного Сына Своего по плоти и как *подобие* Его по духу.

И все творения, какие есть под небом, каждое по своей природе, служат, чтут и слушают Творца своего лучше, чем ты. И даже бесы не распяли Его, но это ты с ними вместе распял Его, и теперь еще распинаешь, когда услаждаешься грехами и пороками. Так чем же, скажи, тебе хвалиться?

Воистину, если бы ты даже был столь возвышен и премудр, чтобы познать *все учения,* разуметь *все языки* и тончайшим образом исследовать небесные вещи, то всем этим ты не мог бы гордиться; ибо единый бес знал о небесных вещах, а теперь знает о земных больше, чем все люди вместе, разве только не окажется такой, кому от Бога будет даровано особое познание высшей премудрости.

Равным образом, если ты всех богаче и прекраснее, и даже если творишь такие чудные дела, как изгнание бесов, все это тебе только препятствие, и не ты этим обладаешь, и во всем этом тебе

хвалиться совершенно нечем; но вот чем мы можем *хвалиться: немощами нашими* и ежедневным несением на плечах святого Креста Господа нашего Иисуса Христа.

VI. ПОДРАЖАНИЕ ГОСПОДУ

Будем же все мы, братья, усердно смотреть на *Доброго Пастыря,* Который *ради* спасения *овец Своих* претерпел крестную муку.

И овцы Господни следовали за Ним *в мучениях и гонениях,* в поношениях *и голоде,* в немощах и искушениях, и в прочих подобных вещах; и за это приняли от Господа жизнь вечную. Потому великий позор для нас, рабов Божьих, если святые совершали такие дела, а мы хотим принять славу и честь, только рассказывая о них!

VII. ДОБРЫЕ ДЕЛА ДОЛЖНЫ СОПРОВОЖДАТЬ ПОЗНАНИЕ

Апостол говорит: *"Буква убивает, а дух животворит".* Тех убила буква, кто алчет узнавать одни слова, чтобы прослыть мудрейшими среди других и чтобы приобрести большие богатства и наделить ими кровных и друзей.

Подобно тому, убиты буквою и те монахи, которые не желают следовать духу божественного Писания, но горят жаждой узнавать одни слова и толковать их другим. И тех животворит дух божественного Писания, кто всякую науку, какую знает и какую хочет узнать, не присваивает себе, но словом и примером возвращает Всевышнему Господу Богу, Кому принадлежит всякое благо.

VIII. ИЗБЕГАЙТЕ ГРЕХА ЗАВИСТИ

Говорит Апостол: *"Никто не может сказать: Господи Иисусе,* разве как в Духе Святом"; и еще: *"Нет творящего благо, нет ни единого".* Потому всякий, кто завидует брату своему из-за того блага, какое Бог говорит и делает в нем, совершает грех богохульства, ибо он завидует Самому Всевышнему, Который говорит и творит всякое благо.

IX. О ЛЮБВИ К ВРАГАМ

Говорит Господь: *"Любите врагов ваших [и благотворите ненавидящим вас, и молитесь за обижающих вас и гонящих вас]"*. Воистину, тот любит врага своего, кто не скорбит из-за обиды, которую тот причинит ему, но в глубине сердца, ради любви Божьей, сокрушается о грехе души его. И делами являет ему свою любовь.

X. ОБ УМЕРЩВЛЕНИИ ПЛОТИ

Немало таких, кто, согрешив или потерпев обиду, склонны винить врага или ближнего. Но это неверно, ибо каждый имеет в своем распоряжении врага, то есть тело, посредством которого он и грешит. Потому *блажен тот раб,* который такого врага, доверенного ему во власть, всегда будет держать в плену и мудро от него охраняться; ибо, пока он так делает, никакой другой враг, видимый или невидимый, не сможет причинить ему вреда.

XI. НЕ ГНЕВАТЬСЯ ИЗ-ЗА ЧУЖОГО ГРЕХА

Для раба Божья никакая вещь не должна быть отвратна, кроме греха. И если каким угодно образом кто-либо согрешит, и по причине этого греха раб Божий, уже не водительствуемый любовью, придет в смущение и гнев, то *соберет он себе в сокровище* эту вину. Тот слуга Божий, который ничем не возмущается и ни на что не гневается, вот он воистину живет, не обладая ничем. И блажен он, ибо, *воздавая кесарю кесарево и Богу Богово,* ничего не оставляет для себя.

XII. КАК УЗНАТЬ ДУХ ГОСПОДЕНЬ

По такому знаку можно узнать раба Божьего, есть ли в нем дух Господень: если, когда Господь совершит через него что-нибудь доброе, его "плоть" от этого не превознесется, — ибо "плоть" всегда чужда всякому благу - но станет еще ничтожнее в собственных глазах и будет почитать себя среди других людей ниже всех.

XIII. О ТЕРПЕНИИ

Блаженны миротворцы, ибо они будут наречены сынами Божьими. Раб Божий не может знать, сколько в нем терпения и смирения, пока его желания удовлетворяются. Когда же придет время, и те, кому подобало бы удовлетворить его, сделают

противное — сколько будет у него в этом случае терпения и смирения, столько и есть, и не больше.

XIV. О НИЩИХ ДУХОМ

Блаженны нищие духом, ибо их есть Царство Небесное. Немало таких, кто, усердно прилежа молитвам и службам, умерщвляют плоть трудами и многим воздержанием, но от единого слова, в котором найдут для себя обиду, или из-за какой-нибудь вещи, которой их лишат, уязвленные, мгновенно впадают в гнев. Они не нищие духом, ибо тот, кто истинно нищ духом, *ненавидит себя самого*, и любит тех, кто ударяет его в ланиту.

(Продовження у наступних номерах журналу "Мир та Добро")

Підготувала с. Людмила Павловська за матеріалами: Истоки францисканства. – М.: Духовная библиотека, 1996; Католицький Вісник. – 2008. -№ 8 (7 груд.); Генеральна Конституція ФОС. - 1997. – Ст.2.

Поезія

Христос народився! Славімо Його!

В нашім домі Христос народився,
Він із Неба на землю спустився.
Ми на Нього давно вже чекали
І прихід цей в серцях будували.

Час чування на зустріч з Христом
Пильнували з свічками ми знов,
Щоби разом ввійти в Урочистість
І відчути Господню нам близькість.

Зірка в темряві враз засіяла,
Ніч Свята нас усіх обійняла,
Світло світу спішило до нас,

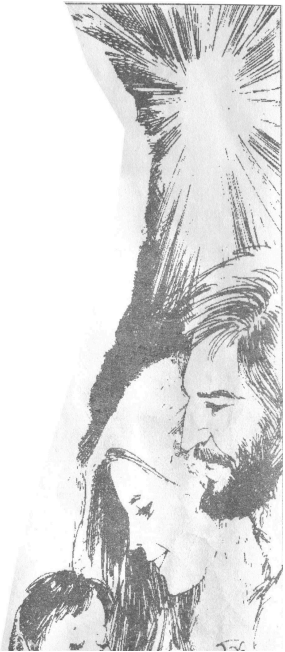

Щоб зробити щасливим наш час.

Мир на землю Дитина спустила,
Сяйвом радості нас освітила,
Зодягнімось у зброю добра –
Світла й миру прийшла вже пора.

Таємницю нам цю не збагнути,
І Містерію віри не осягнути,
Прихилимо коліна перед Ликом Христа,
Бо у Вертепі – Дитина Свята!!!

с. Людмила Павловська

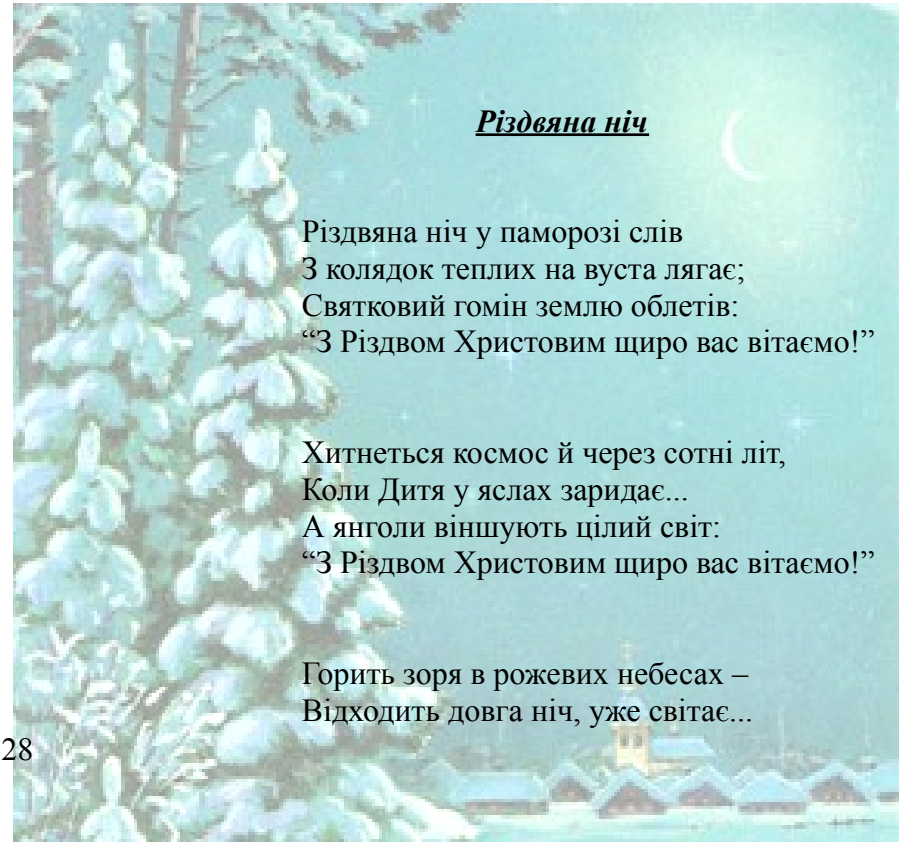

Різдвяна ніч

Різдвяна ніч у паморозі слів
З колядок теплих на вуста лягає;
Святковий гомін землю облетів:
“З Різдвом Христовим щиро вас вітаємо!”

Хитнеться космос й через сотні літ,
Коли Дитя у яслах заридає...
А янголи віншують цілий світ:
“З Різдвом Христовим щиро вас вітаємо!”

Горить зоря в рожевих небесах –
Відходить довга ніч, уже світає...

Тремтить молитва в світлих голосах:
“З Різдвом Христовим щиро вас вітаємо!”

Хтось із колін устати не посмів,
А хтось, як птах, у радощах злітає...
Різдвяна ніч у паморозі слів
З Різдвом Христовим все живе вітає.

Меліста
www.foru.ru –
християнський сайт "Для тебе"

Різдво Христове

Білосніжна хуртовина
замела доріжки,
По сніжку мала Дитина
йде на Зустріч пішки,
Йде до нас Дитятко Боже
та й несе Новину,
Що Господь спасти в Нім може
Кожну вже людину.

* * *

У ніч святу Христового Різдва
Ти ясла у душі зроби Дитині,
І запроси Дух Божого Єства
Навічно оселитись там віднині.

* * *

<u>Різдвяна Зірка</u>

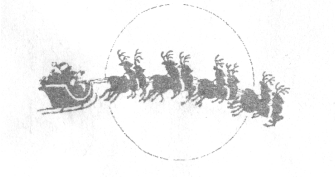

Різдвяна Зірка рік Новий
Нехай до миру запровадить,
Любов дарує пломінь свій,
Ніщо хай щастю не завадить!

Маршалова Тамара
www. zhurnal.lib.ru – інтернет-журнал "Саміздат"

Святі францисканці

<u>5 січня - бл. Петро Боніллі, священик з III Ордену (1841-1935), засновник Конгрегації Сестер Святої Родини.</u>

Народився 15.03.1841 р. в убогій родині селянина. Своєю старанністю, інтелігентністю і набожністю звернув на себе увагу кс. Людвіга П'єрі, душпастира молоді у коледжі в Сполето, до якого ходив Петро. Завдяки катехету хлопець розпізнав у собі покликання до священства, але родина не могла йому дати необхідні кошти на навчання. Тоді це зробили кс. П'єрі і декілька його друзів. Тому у 1860 р. Петро зміг вступити до духовної семінарії в Сполето. Священицьке свячення він отримав 19 грудня 1863 р. і був направлений до Каннайолі, парафії, в яку ніхто не хотів їхати. Люди там були бідні, сварливі та агресивні. Настоятель Боніллі виявився душпастирем мудрим, тактовним і старанним, і це з'єднало парафіян.

У 1872 р. організував священиків, щоб мали змогу провадити місії у місцевостях, які розташовувалися поблизу та були дуже занедбані в релігійному відношенні. Ентузіасти назвали себе місіонерами святої Родини. Настоятель Боніллі був для них прикладом старанності: за допомогою друкарської машинки робив брошури, щоб дістатися сердець якомога більшої

кількості людей. Він також почав піклуватися осиротілим хлопцем, і дало початок будинку сиріт під назвою Наззарено. Спонтанно почала існувати й жіноча Конгрегація Сестер Св. Родини, яка взяла на себе опіку над сиротами. Піклуючись й іншими притулками та лікарнями, вона швидко розрослася. Головний дім було переведено до Сполето, де, на побажання єпископа, оселився й о. Боніллі. У 1898 році він став кафедральним каноніком і ректором семінарії. Був для кліриків взірцем щирої побожності і покори. Тихий, сердечний, доброзичливий і вразливий на людську біду, він прожив 94 роки. Помер 05 січня 1935 року. Біатифікував його папа Йоан Павло II 24 квітня 1988 року.

Боже, Ти наповнив бл. Петра, священика, духом правди і любові, щоб керувати Твоїм народом; вчини, нехай приклад і молитви святого допоможуть нам у зростанні. Через Христа, Господа нашого. Амінь.

Переклад с.М.Окунєвої з книги: Słotwiński T., Damian M. Święci franciszkanie na codzień.

Він закликає нас.

Підготувала с. Людмила Павловська